

нагостени, а след това пуснати.

Бавно си оставих лъжицата в шкембето. Нямахме друг бял бряг по нашите земи освен моят бряг.

* * *

По всички представи за времето си, Йорко беше тъпо копеле и пълен нещастник. Роден от любовта на славянка и българин, той просто бе обречен на лош живот. Майка му бе момиче в уважаван славянски род, който си живееше по свои правила и закони. Само плащаха данък на Хана и понякога даваха войници за някоя и друга война. Виж, баща му беше голяма работа – конник в царската конница. Как точно са се срещнали майка му и баща му и как са се залюбили – Йорко така и не разбра. Естествено нямаше как майка му и баща му да живеят заедно, но баща му идваше да ги вижда, макар и рядко. И, разбира се, бързаше да си тръгне, защото в ония времена не беше прието българи и славяни да се мешат.

Когато Йорко стана на дванайсет, баща му бе убит в битка, а скоро след това и майка му си отиде от тоя свят и така той остана, обграден от шайка недоброжелателни към него роднини-славяни, и сам в един патриархален свят, който не го искаше. Неговите връстници често се присмиваха на произхода му, тормозеха го и това бе причината понякога да отнасят някой и друг тупаник. Пък и нали бе син на български конник и от него се очакваше да е силен, агресивен и безстрашен.

Йорко не харесваше тези хора и техния начин на живот. Струваше му се силно безсмислено да живееш толкова затворено, след като светът е тъй пъстър. И тъй като чувството на неприязън беше взаимно – Йорко си тръгна веднага, щом

порасна достатъчно. Хвана пътя, да си търси късмета и мястото под слънцето, но това се оказа сложна работа. В ония времена разделеното общество гледаше на хората като Йорко, както ние гледаме на някои от малцинствата днес. Такива хора не се приемаха ни от българи, ни от славяни. Никъде не го искаха. На Йорко му оставаше само възможността да се пропиет или да стане крадец и разбойник. За огромно съжаление обаче Хан Крум направи някакви диви закони срещу кражбите и виното, а Йорко определено не бе самоубиец. Оставаше му само едно – да се обърне към най-либералната институция във всяка държава – армията. Пък и нали баща му бе конник, геройски загинал в битка...

Така Йорко започна своята военна кариера в служба на Хана. Следващите няколко години падна яко кълцане и размазване на авари, а след това и на византийци. При превземането на Сердика, Йорко така се развихри, че още на следващия ден след боя го направиха стотник. И му намекнаха, че това ще е върхът на неговата военна кариера – заради неправилния му произход, разбира се. Всеки един човек сигурно би се отчаял напълно, ако му кажат, че това е всичко, което може да постигне в живота си, но Йорко просто бе продукт на странно стечение на обстоятелствата – ни българин, ни славянин. Това го правеше независим от всякакви български или славянски предразсъдъци и му даваше свободата да мисли самостоятелно и да дава свои собствени оценки за това, което става около него. С две думи искам да кажа, че не му пукаше. Абсолютно през оная работа му беше какъв военен чин щеше да има и дали ще е перфектния българин или славянин. Той просто не бе нито едното, нито другото. Макар и да не го осъзнаваше, бе човек от бъдещето...

Йорко чудесно започна да се справя със задълженията си на стотник – в смисъл, че чудесно организираше клането

и размазването на всички изпречили му се врагове на Хана. В отряда му имаше и българи, и славяни, и дори авари, но всички бяха равни, може би защото повечето от войните му бяха с някаква подобна на неговата съдба. С две думи, на неговото бойно поделение се падаше честта да събира цялата измет на армията или както казваха тогава – хората с неясно потекло. Сами се сецате, че на Йорко хич не му пукаше за потеклото на хората му и те му бяха благодарни за това. Скоро стотицата на Йорко се сдоби със славата на смели и отчаяни войни и почти винаги им даваха тежки, дори смъртоносни задачи. Когато византийският император Никифор и синът му Ставракий подеха грандиозния поход към България през Стара планина, на Йорковите хора естествено се падна най-гадното. Те бяха в армията, защитаваща напуснатата от Хана столица Плиска. Дванайсет хиляди български войници не можеха да спрат цялата ромейска армия. Настана опустошение, грабеж и насилие, което просто потресе Йорко. Умът му не можеше да побере мисълта, че по-цивилизованите гърци могат да правят такива животински безобразия. Пък и, размахвайки някакви кръстове и оправдавайки всичко с някакъв си Христос, в името на който всички византийски войни започват да губят човешкия си вид...

Битката беше загубена, а Йорко и двајсетина човека от стотицата му бяха сред малкото, успели да се измъкнат от клането. Но голямата армия на Хана бе непокътната и готова за битка. Така Йорко и неговите хора се оказаха на един склон в планината, на място, известно днес като Върбишки проход. Три дни Йорко и хората му сякоха дърва, правеха защитни прегради и копаха ровове. Наоколо гората се пълнеше с все повече български войници. А след това се появиха и гърците, начело с техния император и синът му. Бяха много, изобщо не можеше да става дума за победа над тях. И

гърците го знаеха и затова без много-много да ги е грижа за някакви си варварски войници из шубраците, си опънаха шатрите, запалиха си огньовете и си направиха лагер съвсем до българските ровове и побити дървени колове. А в центъра на всичко това бе опъната императорската шатра. До нея бе забит висок християнски кръст, но това, което най-много потресе българите бе императорският син Ставракий. Жена ли е, мъж ли е – трудно можеше да се определи отдалече. Седни такива грацилни движения държеше меча си, че за малко да умори армията на Хана от смях. Йорко си спомни за една вечер край лагерния огън. Той и хората му не бяха виждали жена от цяла вечност. Кой знае защо, всички се хилеха. По едно време един от войните на шега каза:

– Абе ясно е, че няма да видим жени, хайде да се почваме!

Отговорът бе мощно „Ха-ха-ха!“, но Йорко като командир стана, погледна хората си с възможно най-суровия поглед и каза:

– В гръцката армия може и да може, в другите подразделения на Хана би могло, но в моята стотица никога! Ако хвана някой да се прави на жена – ще му направя втора цепка на задника с моя меч!

Смехът секна. Никой не искаше да има втора цепка на задника...

Та ето днес се оказваше, че в гръцката армия наистина е можело да се правиш на жена. Йорко плю ядосано в краката си и си помисли: „Егати цивилизованите изчадия. Били най-умните на света. Шибани педали. Що мирен народ изклаха край мен“. Злобата в Йорко растеше. Тъй и тъй щеше да се мре, поне да го направи шеметно и завличайки със себе си колкото се може повече от тези надут типове. Май повечето български войни си мислеха подобни неща, защото кога-

то падна нощта, никой не искаше да спи. Огромни лагерни огньове горяха по хълмовете и пречеа на звездите да осветят с красотата си бойното поле. Обаче бе тихо. „Странно, помисли си Йорко, толкова много хора са събрани на това място, а каква тишина е настанала. Сигурно всеки се готви да умре.“ Някъде изкряка нощна птица. Йорко въздъхна тихо и се опита да задреме.

На другия ден дойде новина – в другия край на прохода са дошли подкрепления и гърците са напълно обкръжени. Пиле не можеше да прехвъркне. Йорко си помисли „Май ни паднаха“. Но нищо не се случваше. Нямаше заповед за атака. Така продължи почти до обед. Ханът не смееше да нападне пръв, а войската се изнервяше. Гърците също нищо не правеха – явно осъзнаваха тежкото си положение – да излизаш от обкръжение в планинска местност е много трудно. Направо обречена мисия. По едно време престолонаследникът и императорът излязоха от шатрата си, вражеските тръби свириха сбор на войската и Никифор дръпна някаква кратка реч. След това синът му, в пълно бойно снаряжение, извади меча си и го насочи право към българските позиции.

„Копелето ще поведе атаката – помисли си Йорко. Това гнусно изчадие ще тръгне срещу мен и моите хора!“. Без да се усети, Йорко се бе изправил, бе извадил меча си и реवेशе като разгневена планинска мечка. Не бе само той, мощен български рев се носеше навсякъде. След това с извадени мечове и насочени копия всички се затичаха срещу всички. Естествено Йорко искаше да откъсне главата на Ставракий и тичаше право към него. Нямаше заповеди, нямаше боен строй, нямаше команди, а и честно казано, ако имаше, най-вероятно армията на Хана щеше да загуби битката. Сблъсъкът на човешките тела, облечени в бойни доспехи, бе на пълна скорост. Разхвърчаха се кървави пръски и писъци на умира-

щите, а ревът на все още живите и яростното тракане на месомелачката сякаш идваха от друг свят – много по-гаден от нашия. Йорко въртеше меча и този меч от време на време минаваше през човешка плът. След това оставаше още една шарка върху килима от убити, който всички газеха.

За огромна изненада Ставракий и хората му се биеха с много хъс и поваляха един след друг българските войни. „Леле, как върти меча тоя педал.“ – помисли си Йорко, а само след миг съдбата ги изправи един срещу друг. Нямаше време за поздравя, учтивости или други глупости. Просто в един миг мечовете на Ставракий и Йорко със злобно металическо стържение се удариха един в друг. Последва атака от страна на Ставракий и защита от Йорко. Ответната атака на Йорко разпори хълбока на Ставракий. Пръснаха струйки кръв, но Ставракий дори не трепна, не се огъна. Все едно не той получи тежка рана. С кървав, свиреп поглед най-после Ставракий погледна Йорко в очите – голяма чест, която благородник може да окаже на по-обикновен воин, само ако по-обикновеният воин го рани. След това Ставракий нанесе страшен удар върху Йорко, в който беше събрана силата на всички светове. Йорко се огъна и острието на вражия меч мина през гърдите му. Макар и с последни усилия да бе парирал удара донякъде и раната не бе смъртоносна, но все пак си беше сериозна. Йорко падна на колене, подпрян на меча си, а Ставракий вече бе някъде зад гърба му – престолонаследникът трябваше да пробива обкръжението, а не да се занимава с доубиването на някакъв прост воин.

„Край, измъкнаха се“ – помисли си Йорко и се опита да се изправи. Много го болеше, целият бе в кръв. Обаче от хълмовете като безкрайна река се спускаха все повече и повече озверели български войни и съвсем скоро проходът, отворен от атаката на Ставракий, бе затворен. Настъпи времето

за клане на хора, които истински мразиш. Йорко вдигна мечата си, вдъхновен от победата и омразата си, и се втурна напред. Болката остана някъде съвсем назад. Мечът му се стоварваше върху живи и полуживи врагове, а самият той пръскаше собствената си кръв по враговете, докато ги пращаше при Създателя. От кръвозагуба и адреналин Йорко не знаеше къде е. Просто реवेशе, въртеше мечата и убиваше. Изведнъж пред него се оказа някакъв окалян ромейски благородник.

„Не ме убивай! Моля те!“ – казваха очите му. Но Йорко просто му отсече главата. След това без сам да е наясно защо, хвана току-що отсечената глава за косата и я вдигна във въздуха. Това, разбира се, бе придружено от нечовешкия му рев. Нещо ставаше около Йорко. Той се огледа бавно. Гърците се предаваха. Битката бе спечелена. Обаче и силите на Йорко бяха към края му. Той падна на колене, но не пускаше отрязаната глава. Всички го гледаха странно. А след това се появиха някакви български войни, единият го изгледа строго, а след това стовари страшна „бухалка“ по тъпата му кратуна. В този миг на пълно щастие, Йорко загуби съзнание. Последното, което видя, бяха няколкото зъба, които изхвърчаха от устата му.

Йорко бе отсякъл главата на византийския император и го водеха при Хана. В ония години да отсечеш главата на византийски император си беше проблем. Все едно, ако днес, поради някаква причина, България е в конфликт със САЩ, и има някаква битка, и в тая битка някакъв български сержант отсече главата на американски президент, и след това военната полиция завежда сержанта заедно с отсечената глава при българския държавен глава. Ей в такава лайнйна ситуация се бе оказал Йорко.

А в това време самият Хан се чудеше – дали да се радва.

Бе победил най-силната армия на този свят и то не някакви си погранични поделения, а баш императорската войска. Обаче виж, това с отрязаната глава бе лошо. Много лошо. Ромеите щяха да го гонят до дупка.

„Ех, да бяха хванали Никифор жив, какъв откуп, какъв договор щях да го накарам да подпише и да ми плаща с години, а сега само война ме чака. Край няма да има!“ – тревожно си мислеше хан Крум...

– Велики Хане, водим ви тоя, дето отреза главата на византийския император! – стражата избута пред Крум леко посъживения от ледена вода и шамари Йорко, на който естествено от страх и немощ му се подкосиха краката и той падна на колене пред великия Хан. Зад Йорко някакъв зъл тип от личната охрана на Крум носеше нелепа червена възглавничка, върху която бе положена и проблемната глава.

– Кой си ти, откъде се появи и защо отсече главата на императора? – гневно се обърна Крум към Йорко.

– Стотник Йорко от вашата армия, благородни господарю! – Йорко се беше плюснал пред великия Хан и не смееше да погледне нагоре (а и не биваше). – Убих императора, защото не го познах – беше кален и изцапан. – „Ей сега ми хвъркна и моята глава!“ – помисли си Йорко.

– Не го познал! Че ти така и моята глава щеше да отсечеш! Ако ме беше срещнал в битката и не ме беше познал и моята глава щеше да отхвърчи.

– Нямахте, господарю! – тихо промълви Йорко.

– И какво щеше да ме спаси? – Крум бе безкрайно удивен. Наглият стотник му отговаряше.

– Ромейските благородници се заливат с много парфюм. По миризмата ще ги усетиш.

– Искаш да кажеш, че ромеите миришат хубаво, а ние лошо?

„Край! Сега ме съсякоха“ – Йорко се опита да се сниши още повече.

Обаче нищо такова не се случи. От великия хан започнаха да се чуват бълбукащи звуци. Тези звуци изведнъж избухнаха в гръмогласно „Ха-ха-ха!“ Великият хан се смееше, а това не се бе случвало никога. Типът, носещ възглавничката с главата на Никифор, просто се напика от страх и стрес. Крум забеляза това и започна да се смее още повече. Великият Хан едвам се докопа да седне на някакво кресло, където се хили неистово няколко минути. Всички бяха в неописуем ужас. Това бе по-ужасно от смъртта. Накрая Крум лека-полека се успокои и, бършейки с една ръка сълзите си от смеха, се обърна към Йорко:

– Стотник Йорко. Днес ти и твоите хора се бихте добре. В боя се случва всичко, затова ти прощавам, че отрязва главата на византийския император. Обаче да те наградя публично и да те повиша не мога. Няма начин, защото ще стане скандал – на великите владетели не трябва да се режат главите. Само на по-низшестоящите може да се режат главите! – ханът отново почна да се смее неудържимо, но този път кикотният пристъп бе по-кратък.

– Колко човека командва стотник Йорко – обърна се Крум към един от съветниците си.

– След битките при Плиска и в планината са останали живи осем човека от частта на стотник Йорко, господарю – бързо отговори съветника на Крум.

– Герои! – тихо промълви Крум, защото и самият той бе войн и можеше да си представи какво значи това.

– Стани, стотник! – стражите хванаха Йорко и му помогнаха да стане. – Кажи как да наградя теб и твоите хора. Да ви дам земи и титли – не мога. Казвай бързо какво искаш, че трябва да оправям поразите, които ще ми донесе отрязана-

та от теб глава.

– Велики господарю, ако ни дадете пари – ще ги изфукаме за глупости. Просто ни прати някъде да си починем за известно време. Ако има мили момичета край нас, ще е добре. За вино не смеем да мечтаем, защото нали го забранихте, та това е! – Йорко смирено промърмори. В интерес на истината, той още не беше сигурен, че му се е разминало.

– Тъй да бъде! – каза Ханът усмихнат. – На стотник Йорко и неговите хора да се дадат коне, провизии, колкото сметнат за необходимо, както и вино от царската изба – колкото могат да носят.

Йорко погледна невярващ към Крум. В погледа му се четеше „Недей така бе, човек, не знаеш колко може да носим.“

– Освен това, нека им се зачислят нови дрехи и доспехи – Ханът продължаваше да изброява благините, които ще се изсипят върху обикновените войници. – Задачата ви е да бъдете охрана и да следите за преминаващи вражески кораби покрай морския бряг между Белия и Черния нос. На разположение на командир Йорко се предоставят и девет девойки робини за домакински нужди на поделението. Срок на мисията три месеца, докрая на лятото. Изпълнявайте!

Крум се обърна и изчезна в покоите си, а Йорко си мислеше: „Прави са християните. Има рай. И аз отивам там“.

Когато излезе от ханската шатра, Йорко първо погледна към Слънцето и замижа. Леко се усмихна, „Ей ме на, пак оцелях! Докога ли?“. След това той бавно и леко, преплитайки крака, тръгна към своите хора или по-точно към това, което бе останало от тях...

Във всяка армия има генерали, вождове или някакви официални водачи. Обаче във всяка армия има и „неформални знаменитости“ – както деликатно бихме се изразили днес. Войни, извършили нещо нечувано или изявили се по-някакъв

по-особен начин, извън официалните почести и медали. Например по мое време в едно погранично поделение имаше един тип, който се прочу в цялата армия като редник „Жар птица“. Той бе известен с това, че като се напие, си пъха запалена метла между краката, близо до задника, и подскача по плаца като жар птица, издавайки крякания, които би трябвало да издава това същество. Това бе донесло на редника общоармейска известност и съм чувал, че на доста места са му оказвали генералски почести. Нещо такова се случваше и с Йорко. Докато се влачеше към своите хора през безкрайното поле с търкалящи се по земята уморени войници на хана, той усещаше огромното любопитство и уважение към неговата персона. Навсякъде му кимаха приятелски и с огромен респект се отдръпваха от пътя му. Човек, отрязал главата на византийския император и оцелял от срещата с великия Хан, явно може да те схруска за закуска. Това беше хубаво усещане, въпреки че за хората на Йорко да те възприемат за човек, от който трябва да се страхуваш, бе ежедневие...

Това, което бе останало от неговата стотица, се беше натръшкало по поляната. Освен умората и раните, всички бяха дълбоко убедени, че това е последният им ден – заради оная работа с отрязаната глава на императора. Нямахме никакъв смисъл да се пази дисциплина или каквото и да е поведение, просто защото това бе краят. Обаче дори за малки безобразия нямаха сили, та камо ли за по-големи. А вярвайте ми, тези хора знаеха всичко по въпроса с безобразията.

Когато Йорко се появи, изненадата беше огромна – осем чифта очи, в които се отразяваше лагерният огън, въпросително се насочиха към командира им. Това, че го виждаха отново, и то жив, напълно надхвърляше цялото им въображение. Никой не смееше да гъкне.

– Амхъ..., ами..., имаме заповед директно от Хана – неувверено започна Йорко. Тая работа, която сега щеше да каже на бойците си, бе толкова невероятна и за самия него, че нямаше накъде повече.

– Ще патрулираме на брега на морето като самостоятелна бойна единица с всички необходими провизии. Дават ни и робини да се грижат за кухнята и за нас. Освен това като награда за добрата ни служба, получаваме право да вземем толкова вино от ханската изба, колкото може да носим...

Настана пълна тишина. Огънят ритмично пукаше, но отчаянието се беше извисило много по-високо от пламъците. Когато командирът ти започне да се ебава с теб, наистина няма никаква надежда.

– Защо бе, Йорко! Защо така ни се подиграваш – прошепна някой. – Ти сърце нямаш ли?

* * *

Пляс...пляс....пляс...пляс... – край нямаха малките морски вълнички, които се удряха небрежно в носа на кораба. И така ден, след ден. Лятното слънце по тези води бе съвсем различно от това на север. Миришеше на разтопена смола, а платното безпомощно бе увиснало.

– Безветрие в платното, безветрие в душите – мислеше си Олаф, капитанът на този злощастен кораб. За разлика от предишните му походи, този път Один не бе на негова страна. Тъкмо бяха плякосали доста роби и мед покрай реките на Рус и изви буря. Страшна работа – Тор удряше с чука си, небето се продънваше с трясък, а вълните бяха по-високи от мачтата. Изхвърлиха почти цялата плячка и всички роби – иначе щяха да потънат. Сбогом плячка!

Вариантите бяха два – да се върнат безславно или да си потърсят добре заплатена служба. Всъщност първото не бе вариант, така че корабът им пое право към великият град Константинопол. Ромейският император имаше нужда от храбри войни, а пък и имаше слава на човек, който плаща добре.

Обаче, това с изгубването на плячката не беше добре и всички се бяха отчаяли доста. Най-ги беше яд за робините, които бяха пленили, докато плякосваха бреговете на великите реки. Бяха красиви руси момичета, към които екипажът се бе „привързал“. След бурята цялата тази женска благодат изчезна и настана ужасна сексуална суша. А викинг без редовен секс е като изгладнял вълк.. Олаф сериозно се притесняваше неговите, така наречени другари, да не му видят сметката. Тъй де – капитанът винаги е виновен, ако късметът напусне кораба. Така че на Олаф спешно му трябваше бряг, на който да има нещо ценно и най-добре да има и женски, иначе лошо му се пише. И те плаваха близо до бреговете на Черното море, макар че всички мореплаватели считаха това за опасно.

Уви, това бяха бреговете на българите. А те малко се интересуваха от морето, дори селищата им бяха по-навътре в сушата, за да не могат такива като Олаф и неговите хора да ги тормозят. От време на време, виждаха някои и друг ромейски кораб, ама как да го думнат, като отиваха да служат на императора. Вероятността да се узнае тази работа и да ги посрещнат с наточена брадва за главите им не бе малка. А търпението свършваше. Една сутрин Ларс – човекът, който щеше да стане капитан, ако Олаф го няма, се събуди тежко и с мърморене. Погледът му бе мътен, докато разбутваше останалите и се насочваше към носа на кораба за сутрешното изпикаване. Там той дълго сумтя и се опитваше да си извади

оная работа. Когато най-после успя, високо в небето се извиси неговата мощна струя, предизвиквайки възхита във всички. Ларс бе нечовешки надървен, а това означаваше само едно – бунт с изкормяне на капитана.

– Один, помагай! Моля те, прати ми плячка или поне жени, иначе съм загубен! – Олаф се молеше наум и вътрешно трепереше от страх. Ако до ден-два не се случеше нещо в тази посока, щеше да бъде убит бързо и яростно. При това напълно заслужено...

* * *

Пляс...пляс....пляс...пляс... – край нямаха малките морски вълнички и за Йорко. Всяка сутрин те бяха гвоздеа на махмурлука. Пазенето на Брега се бе превърнало в страховита оргия. Върхът на всичко бяха момичетата, които им се бяха паднали, ужким да се грижат за домакинството на бойната част. Днес бихме ги нарекли бесни курви, обаче в ония години имаше съвсем друга дума за тях. За съжаление тази дума в българския език от ония времена се е изгубила през времето, а тя много по-точно и пълноценно изобразяваше техния случай...

Както и да е, тези твърди мъже, които бяха рязали глави, крака, ръце и други части от телата на враговете на Хана, по време на война и при други случаи, започваха леко да се огъват под напора на безкрайния гуляй.

Самият Йорко понякога изпитваше силното желание да умре, особено сутрин, когато ефектите от този начин на живот са най-осезаеми. Единствено момичетата бяха винаги свежи и готови за нови подвизи.

– Какво си мечтаеш, какво стана! Ама на, ей ти разгулен

живот. Защо никой не ме е светнал, че ако продължи по-дълго, тая работа става истинска мъка! Що не си поисках нещо по-смислено от Хана! Примерно три крави, кон и мъ-ъ-ъничко парченце земя за ферма! Хлъц! – бе време за сутрешното доповръщане.

Обаче не се стигна до него. Момичетата се плицикаха в малките вълнички голи. Те се пръскаха и гонеха в плитката морска вода и тази гледка бе толкова вълшебна, че Йорко мигом забрави за всякакви крави, ферми и махмурлуци.

– Кораб, кораб идва! – някой бе видял нещо в морето.

Йорко бавно се надигна и прикри очите си с ръка, за да не му свети слънцето.

– Вярно! Кораб! Наистина идва насам. Я по-добре да извадим оръжията за всеки случай – провикна се Йорко към бойните си другари. Всъщност радостна тръпка премина през него. – „Бой, сутрешен бой, кръвчица, бруталия – много добре, а дано! Че на бойци вече не мязаме! Дано не е закъсал търговски или рибарски кораб!“ – Йорко имаше нужда от малко практика на професията си – ей тъй, да не забрави за какво става дума. Пък си мислеше, че и на хората му нямаше да се отрази зле една малка сутрешна касапница.

Това си и беше закъсал кораб, със закъсал капитан, обаче с екипаж от надървени викинги, готови на всичко, за да се докопат до плицикащите се в прибоя голи момичета. Когато един викинг е в такова състояние, всички сетива са му изострени докрай и затова хич не бе чудно, че дежурният на носа на кораба бе видял голите момичета доста отдалеч.

„Благодаря, Один!“ – Олаф погледна към небето, а Ларс бе гушнал статуята на дървения дракон на носа на кораба, ръмжеше като звяр и размахваше меча си във въздуха. Останалият екипаж пляскаше с греблата, колкото сили имаше.

Ако беше друго военно поделение от армията на Хана, нямаше никакъв шанс срещу тези зверове от север. Всъщност в ония години малцина успяваха да излязат живи от битка с викингите. Но това бяха Йорко и неговите хора. При това напълно задоволени хранително, алкохолно и сексуално. Неслучайно и днес на мосюлманските атентатори-самоубийци, преди свещеното БУМ! им дават да вкусят всичко най-хубаво от живота, за да знаят какво ги очаква в рая. Всъщност на хората на Йорко им бе писнало да деградират до безкрай. Ето защо те извадиха мечовете и застанаха в боен строй до командира си ...

И едната, и другата страна не дочака носът на кораба да опре в Брега. Олаф и хората му почнаха да скачат от борда, още щом усетиха, че ще може да се ходи по дъното, а хората на Йорко нагазиха в плитчината. Всички размахваха мечове, крещяха, кой колкото сила има и съвсем скоро желязото се удари в желязо. Битката бе яростна, като за последно. Йорко бързо се ориентира кой е главният и се насочи право към него.

Тряс, тряс, скръц, у-а-а-а, р-р-р-р, о-о-о – звуците на битката бяха както обикновено. От време на време се пръскаше малко кръв от нечие тяло в морската вода, но това бяха опитни войни – те знаеха как да се пазят от врага. Тая работа очевидно щеше да се проточи. В тоя миг нещо прещрака в тъпата кратуна на Йорко. Сякаш някой завъртя всичките му копчета на макс.

– Кр-ъ-ъ-ъ-в! – изкрещя той и мечът му като на магия разсече Олаф заедно с щита и доспехите. Разполовено, тялото на викинга падна във водата. Това изглеждаше толкова нечовешко, че всички свалиха мечовете си и битката ей така, изведнъж спря. Всъщност по същество тя бе силно безсмислена. Българи и викинги за пръв път се погледнаха в очи-

те, а Йорко държеше кървавия си меч в бойна поза и бавно възвръщаше нормалното си състояние. Накрая и той спусна оръжието си във кървавата вода, в която се поклащаха двете части на Олаф. Някой просто прибра меча в ножницата и след това всички го последваха. Без любезности и бързана мъжете просто излязоха на Брега и тръгнаха към сянката, където бе лагерът на Йорко. Там, силно уплашени, се бяха скупчили момичетата „от домакинството“.

Някой от Йорковите хора отнякъде докопа мех с вино и го подаде на един от гостите...

На другия ден, по към следобед, когато всички вече малко повече приличаха на хора, погребяха Олаф. Изкопаха дупка, сложиха това, което бе останало от него, а отгоре натрупаха голяма могила от камъни. На най-големия камък един от другарите му изчовърка с нож руни. Те означваха:

„Тук лежи Олаф – велик войн и капитан, стигнал три пъти до Багдад. По волята на Один тук свърши пътят му. Бъди щастлив във Валхала“.

* * *

Могилата оцеля доста време, въпреки че кой ли не я претараша да търси богатства. Дори по мое време имаше остатъци от нея, макар че камъкът с надписа отдавна бе отмъкнат. Често я посещаваха посетителите-летовници с малките си деца, за да покажат къде пиратите са държали съкровищата си. А хлапетата гледаха малкото останало от дупката, където лежеше Олаф и се чудеха що за олигофрени биха заровили най-ценните си неща в земята...

...А пък Ларс и неговите хора стигнаха до Константинопол. Получиха службата, но тя като всяка една служба, бе гадна. Ако сте ходили до Великия град, който днес се нарича Истанбул, и ако случайно сте решили да дадете част от скромния си бюджет на български турист не за таверна с ориенталски танцьорки, а за да влезете в „Света София“, горе вдясно на балкона ще видите грижливо реставриран и поставен под стъкло мраморен парапет с изчовъркани руни с викингски нож. Още не може да се разчете точно какво е издялкарал с ножа си изродът Ларс по време на някоя безкрайна, скучна литургия. Обаче и без точен превод мога да ви кажа приблизително какъв е смисълът:

„Да ви го начукам, тъпаци нещастни!“

*...Когато ме убият,
поставете ме в могила.
Вдигнете камък,
с издълбани руни.
в моя памет.
Нека всички да го виждат....**

---

* От песента „Руни в моя памет“ на Амон Амарт. Б. а..